

Nr 154.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående definitiv löne reglering för befattningshavare i överståthållarämbetets kansli m. m.; given Stockholms slott den 25 februari 1926.

Kungl. Maj:t vill härmed under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden för denna dag *dels* föreslå riksdagen bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt, *dels ock* giva riksdagen tillkänna, att Kungl. Maj:t icke kommer att till nu pågående riksdag avlåta proposition i det under punkten 111 i femte huvudtiteln av statsverkspropositionen omförmälda ärendet angående anslag till beredande av tillfälliga lönetillägg åt vissa vaktmästare och med dem jämförliga befattningshavare, i följd varav medel för berörda ändamål ej vidare behöva beräknas å riksstaten för budgetåret 1926—1927.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Gustav Möller.

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför
Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i stats-
rådet å Stockholms slott den 25 februari 1926.*

Närvarande:

Statsministern SANDLER, statsråden OLSSON, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON,
LINDERS, SCHLYTER, LARSSON, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON.

Departementschefen, statsrådet Möller anför:

I statsverkspropositionen till innevarande års riksdag har Kungl. Maj:t under femte huvudtiteln, punkten 96, på min hemställen föreslagit riksdagen att i avvaktan på den proposition som kunde komma att avlåtas i ämnet, i riksstaten till överståthållarämbetet beräkna ett ordinarie förslagsanlag av 180,000 kronor.

Vid anmälan av frågan om beräkning av detta anslag omnämnde jag, att utredning igångsatts rörande definitiv lönereglering och pensionsbestämmelser för de befattningshavare hos överståthållarämbetet som helt eller delvis uppbära avlöning av statsmedel, varjämte jag antydde att detta arbete väntades åtminstone i viss utsträckning kunna bliva avslutat i sådan tid, att framställning i ämnet kunde föreläggas 1926 års riksdag.

I avvaktan på blivande proposition hava vidare under femte huvudtiteln, punkterna 107 och 111, beräknats anslagsbelopp till ålderstillägg samt till tillfälliga lönetillägg åt vissa vaktmästare och med dem jämförliga befattningshavare.

Jag anhåller nu att få till behandling upptaga dels frågan om definitiv lönereglering för vissa befattningshavare hos överståthållarämbetet samt om anslag till överståthållarämbetet, dels ock övriga nyssnämnda anslagsfrågor.

I. Överståthållarämbetet.

Inledning.

Genom beslut den 23 oktober 1925 bemyndigade Kungl. Maj:t mig att uppdraga åt de enligt bemyndigande den 31 december 1923 tillkallade s. k. 1924 års landsstatslönesakkunniga att biträda med utarbetande av förslag till definitiv lönereglering och pensionsbestämmelser för de befattningshavare hos överståthållarämbetet, som helt eller delvis uppbära avlöning av statsmedel.

Vid anmälan i statsrådet av denna fråga erinrade jag om den vid 1925 års riksdag beslutade löneregleringen för landshövdingarna och befattningshavare vid länsstyrelserna samt framhöll att denna lönereglering icke omfattade befattningshavare hos överståthållarämbetet. Med hänsyn till den

likhet i ställning och ämbetsuppgifter, som rådde mellan åtskilliga av överståthållarämbetets befattningshavare och de av nyssnämnda lönereglering berörda befattningshavarna vid landsstaten, syntes mig — anförde jag vidare — tiden vara inne för lönereglering jämväl för överståthållarämbetet. Uppdrag att utarbeta förslag till dylik lönereglering syntes lämpligen böra överlämnas åt 1924 års landsstatslönesakkunniga.

Jag uttalade i detta sammanhang tillika att, därest de sakkunniga under utförandet av sitt uppdrag skulle finna önskvärt att uppdraget utsträcktes till att omfatta jämväl utredning angående förändringar i överståthållarämbetets organisation eller förhandling med Stockholms stad, de sakkunniga syntes böra inkomma med förslag till de utvidgningar av uppdraget, som med hänsyn därtill kunde anses erforderliga.

I skrivelse den 16 november 1925 hemställde de sakkunniga att deras uppdrag måtte utsträckas att omfatta jämväl utredning angående förändringar i överståthållarämbetets organisation samt förhandling med Stockholms stad, varvid åt de sakkunniga borde uppdragas att såsom delegerade för staten förhandla med delegerade för Stockholms stad rörande förslag till dels omreglering av överståthållarämbetet och dess olika avdelningar och dels uppgörelse i fråga om i samband därmed stående mellanhavanden mellan staten och staden.

I nämnda skrivelse erinrade de sakkunniga, att Stockholms stadsfullmäktige i en av överståthållarämbetet den 7 januari 1920 insänd samt till de sakkunniga sedermera överlämnad skrift av den 17 december 1919 hemställt bland annat, att Kungl. Maj:t måtte utse delegerade för att med delegerade för staden förhandla rörande omreglering av överståthållarämbetet och dess olika avdelningar samt för träffande av uppgörelse av i samband därmed stående tvistefrågor mellan staten och staden.

Sedan Kungl. Maj:t genom beslut den 21 november 1925 bemyndigat mig att utsträcka det åt 1924 års landsstatslönesakkunniga den 23 oktober 1925 lämnade uppdraget, meddelade jag samma den 21 november 1925 åt de sakkunniga utvidgat uppdrag på sätt dessa i nyssnämnda skrivelse hemställt.

I skrivelse den 26 januari 1926 hava de sakkunniga anført att den åt dem anbefallda utredningen angående förändringar i överståthållarämbetets organisation givetvis komme att kräva avsevärd tid, varför resultatet av densamma icke kunde föreläggas 1926 års riksdag. Med hänsyn till att det under de senare åren pågående statliga löneregleringsarbetet redan lett till löneregleringar för flertalet administrativa statstjänstemän och i betraktande särskilt av de vid 1925 års riksdag beslutade löneregleringarna för landshövdingarna och befattningshavare vid länsstyrelserna hade det emellertid synts de sakkunniga önskvärt, att den avsedda löneregleringen för de befattningshavare hos överståthållarämbetet, som helt eller delvis uppbure avlöning av statsmedel, måtte utan dröjsmål kunna bringas till genomförande. Med anledning härav hade de sakkunniga för sin del undersökt

*Förslag av
landsstats-
lönesakkun-
niga.*

den åt dem först anförtrodda frågan om beredande av definitiv lönerereglering för vissa befattningshavare hos överståthållarämbetet.

Såsom resultat av denna undersökning hava de sakkunniga nämnda den 26 januari 1926 framlagt dels förslag till provisorisk förbättring av de till *överståthållaren och underståthållaren* utgående avlöningsförmånerna av statsmedel, dels ock förslag beträffande lönerereglering för *överståthållarämbetets kansli*, vars tjänstemän avlönas helt av statsmedel.

Framställningen rörande löneförbättring för överståthållaren och underståthållaren torde komma att behandlas av chefen för finansdepartementet i samband med förslag rörande tillfällig löneförbättring under budgetåret 1926—1927 för viss personal inom den civila statsförvaltningen.

Över förslaget till lönerereglering för överståthållarämbetets kansli, för vilket jag i det följande skall redogöra, hava infordrade utlåtanden afgivits av överståthållarämbetet den 4 februari 1926 och av statskontoret samma dag.

Tidigare
avlönings-
förhållanden
m. m.

Innan jag närmare ingår på behovet av en förbättring i löneförhållandena för personalen inom överståthållarämbetets kansli och i samband därmed på frågan, huruvida en sådan förbättring lämpligen bör ävägbringas redan nu och utan avvaktan på slutförandet av den igångsatta utredningen rörande omorganisation av överståthållarämbetet jämte därmed sammanhängande förhandlingar med Stockholms stad, anser jag mig böra på grundvalen av de sakkunnigas framställning lämna en kortfattad redogörelse för tidigare löneförhållanden för överståthållarämbetets kansli, de förslag som härutinnan framställts under senare år samt nu gällande avlöningsbestämmelser.

Avlöningsstat
1881—1920.

Ordinarie
personal.

I anledning av Kungl. Maj:ts därom gjorda framställning godkände 1880 års riksdag avlöningsstat för bland annat överståthållarämbetets kansli, att tillämpas från och med år 1881. Med vissa senare gjorda ändringar var denna stat gällande till och med år 1920 och var sistnämnda år i hithörande delar av följande lydelse:

	Lön	Tjänstgöringspenningar	Orts-tillägg	Summa	
	Kronor	Kronor	Kronor	Kronor	
Sekreteraren	4,400	1,500	—	5,900	} Efter 5 år kan lönen höjas med 600 kronor.
1 notarie	1,500	1,000	—	2,500	
1 d:o	1,500	1,000	—	2,500	} Efter 10 år kan lönen höjas med 500 kronor.
1 vaktmästare	900	550	150	1,600	
1 d:o	900	550	150	1,600	} Efter 3 år kan lönen höjas med 100 kronor, efter 6 år med ytterligare 100 kronor och efter 9 år med ytterligare 100 kronor.

Förutom medel till avlöning åt ordinarie personal var i den av 1880 års riksdag antagna avlöningsstaten för överståthållarämbetets kansli uppfört ett belopp av 4,000 kronor till överståthållarämbetets förfogande för *extra biträden och vikariatsersättning m. m.* Vid 1909 års riksdag höjdes detta belopp till 5,000 kronor. Extra biträden
m. m.

Vid 1913 års riksdag anvisades vidare, utöver de i den ordinarie staten upptagna medlen, på extra stat för år 1914 ett anslag av 10,200 kronor för provisorisk förbättring av de hos överståthållarämbetet (ämbetets kansli) anställda manliga och kvinnliga extra tjänst innehavarnas avlöningsförmåner.

Därvid beräknades, att arvodesbeloppet skulle motsvara, för *tre kanslister* vad som då var bestämt för landskanslisterna i Stockholms län samt för *ett kvinnligt biträde* avlöningen efter den högre och för *två kvinnliga biträden* efter den lägre av de vid 1912 års riksdag godkända avlöningstyperna för kvinnliga biträden, dock med avdrag för envar av ifrågavarande tjänstemän och biträden av 50 kronor, svarande mot pensionsavgift för ordinarie tjänst innehavare.

Dessutom ansågos ålderstillägg böra utgå efter samma grunder som för ovan nämnda ordinarie befattningshavare.

Arvodesbeloppen blevo alltså för kanslisterna 2,150 kronor och för de kvinnliga biträdena respektive 1,550 och 1,150 kronor jämte, i förekommande fall, ålderstillägg.

Anledningen till att medel till avlöning av bemälda befattningshavare vid överståthållarämbetet anvisades endast på extra stat var, att nämnda tjänster icke lämpligen ansågos böra uppföras å ordinarie stat förrän i samband med reglering av verket i dess helhet. Med berörda extra anslag avsågs att bestrida utgifterna för ifrågavarande befattningshavares avlöning i den mån det å staten upptagna anslaget å 5,000 kronor icke försloge därtill.

För samma ändamål anvisade riksdagen sedermera anslag å extra stat för åren 1915—1919, varvid anslagen på grund av inträffad rätt till ålderstillägg för vissa av ifrågavarande befattningshavare successivt ökades.

Vid 1919 års lagtima riksdag föreslog Kungl. Maj:t bland annat för provisorisk förbättring av de hos överståthållarämbetet anställda manliga och kvinnliga extra tjänst innehavarnas avlöningsförmåner anvisande på extra stat för år 1920 av ett förslagsanslag, högst, å 15,100 kronor. Detta förslag godkändes av riksdagen. Højningen av anslaget för år 1920 föranleddes i första rummet av behovet att anställa ytterligare en tjänsteman (kanslist) å överståthållarämbetets kansli.

I skrivelse den 28 december 1916 gjorde överståthållarämbetet framställning om förbättring av löne- och pensionsförmånerna för bland andra de befattningshavare hos ämbetet, som uppbure avlöning från statsverket.

Rörande *sekreteraren* i överståthållarämbetets kansli anförde ämbetet därvid, att nämnde befattningshavare motsvarade landssekreterarna hos länsstyrelserna. De sportler, sekreteraren uppbure, vore sannolikt icke större än dem, som i de större länen tillkomme landssekreterarna, vilka dessutom hade förmånen att ensamma uppbära auktionsprovision. Omfånget av sekreterarens arbete vore ej heller mindre än landssekreterarnas, men ökades sannolikt i större och hastigare grad än på andra håll på grund av huvudstadens fortgående tillväxt i invånarantal och ökning av dess område genom stora inkorporeringar. Överståthållarämbetet funne det därför rättvist, att sekreterarens avlöning icke sattes lägre än vad som beviljats landssekreteraren i Stockholms län eller till 8,100 kronor, därav 5,000 kronor i lön, 2,500 kronor i tjänstgöringspenningar och 600 kronor i ortstillägg jämte ett ålderstillägg å 600 kronor efter 5 års tjänstgöring.

Överståthållarämbetets
förslag 1916
och 1918.

Vidkommande *notariernas* löneförmåner anförde överståthållarämbetet i skrivelsen den 28 december 1916 bland annat, att det vore nödvändigt, att förbättring i notariernas ordinarie inkomster snarast möjligt åstadkommes, varvid de borde tillerkännas motsvarande löner som länsnotarierna. Därvid borde de avlöningar, som tillkomme länsnotarierna i Stockholms län, tjäna till mönster. Med dessa tjänstemän vore nämligen kansliets notarier närmast att likställa, enär de hade sin verksamhet i samma stad med likartade levnadskostnader, ungefär likartat arbete och samma utsikter att förvärva sig inkomster bredvid tjänsten.

I en senare skrivelse den 8 juli 1918 erinrade överståthållarämbetet, att vid den år 1917 genomförda omorganisationen av fögderiförvaltningen beträffande avlöningsförmåner m. m. för de befattningshavare vid länsstyrelsen i Stockholms län, nämligen länsassessorerna, vilka motsvarade notarierna, medgivits vida förmånligare villkor än som gällt, då ämbetet avlatit sin skrivelse av den 28 december 1916 och som däri tagits till förebild. Överståthållarämbetet hemställde därför, att gällande avlöningsförmåner för bemälda befattningshavare vid länsstyrelsen i Stockholms län måtte tillerkännas notarierna å ämbetets kansli.

Beträffande *kanslisterna* framhöll överståthållarämbetet i skrivelsen den 28 december 1916, att dessa befattningshavares avlöningar redan reglerats i överensstämmelse med motsvarande avlöningar vid länsstyrelserna, samt hemställde därför endast, att berörda tjänstemän måtte uppföras å ordinarie stat och därmed komma i åtnjutande av pensionsrätt. I skrivelsen den 8 juli 1918 hemställde ämbetet därefter, att kanslisterna måtte tillerkännas de avlöningsförmåner, som vid omorganisationen av fögderiförvaltningen år 1917 bestämts för landskanslisterna vid länsstyrelsen i Stockholms län.

Jämväl beträffande de *kvinnliga biträdena* hemställde överståthållarämbetet, att de måtte erhålla anställning å ordinarie stat med ty åtföljande pensionsrätt, därvid deras avlöningar borde höjas med 50 kronor, motsvarande den avgift för pensionering, de dittills fått vidkännas.

Beträffande *vaktmästarna* ifrågasatte överståthållarämbetet icke någon ändring i deras dåvarande avlöningsförmåner.

Överståthållarämbetets nu nämnda framställningar den 28 december 1916 och den 8 juli 1918 överlämnades för yttrande till 1902 års lönereglingskommitté, som den 29 januari 1920 avgav förslag rörande lönereglering för ämbetets kansli.

Lönereglingskommittén framhöll därvid beträffande *sekreterarens* avlöningsförmåner å stat, att dessa borde bestämmas i likhet med vad som gällde för landssekreteraren i Stockholms län.

Beträffande *notarierna* erinrade lönereglingskommittén att vid 1880 års lönereglering dessas avlöning å stat satts lika med vad som då varit bestämt för länsnotarien i Stockholms län. Inför den förestående allmänna revisionen av löneregleringar inom den civila statsförvaltningen, men än mera med hänsyn till den omorganisation av överståthållarämbetet och dess samtliga avdelningar, som syntes framträda såsom ett önskemål från Stockholms stads sida, hade kommittén ansett försiktigheten bjuda att i fråga om notarierna i överståthållarämbetets kansli ej gå längre än överståthållarämbetet själv tänkt sig i skrivelsen den 28 december 1916, eller att bägge notarierna skulle i avlöningshänseende bliva likställda med länsnotarie av högre grad vid länsstyrelsen i Stockholms län. Kommittén föreslog därför, att notarierna skulle erhålla i avlöning å stat 3,900 kronor, därav lön 2,200 kronor, tjänstgöringspenningar 1,400 kronor och ortstillägg 300 kronor, var-

till skulle kunna komma tre ålderstillägg till lönen, vart och ett å 500 kronor, efter respektive 5, 10 och 15 år.

Kommittén fann hinder ej böra möta att å ordinarie stat uppföra de befintliga fyra *kanslistbefattningarna* hos överståthållarämbetets kansli med avlöningar lika med landskanslisters vid länsstyrelsen i Stockholms län enligt 1917 års reglering, nämligen: lön 1,500 kronor, tjänstgöringspenningar 900 kronor och ortstillägg 200 kronor eller tillhopa 2,600 kronor, vartill skulle kunna komma tre ålderstillägg till lönen, vart och ett å 400 kronor, efter respektive 5, 10 och 15 år.

Vad angår de tre *kvinnliga biträdesbefattningarna* hemställde löneregleringskommittén, att dessa befattningar måtte uppföras å ordinarie stat, därvid dock deras avlöningsförmåner borde bestämmas i enlighet med den år 1919 genomförda regleringen av de kvinnliga biträdenas vid statens verk och myndigheter avlöningsförmåner i allmänhet. I enlighet härmed skulle avlöningen för ett kvinnligt biträde av andra graden bliva: lön 1,300 kronor, tjänstgöringspenningar 500 kronor och ortstillägg 200 kronor, eller tillhopa 2,000 kronor, och för ett vart av två biträden av första graden: lön 1,100 kronor, tjänstgöringspenningar 300 kronor och ortstillägg 200 kronor, eller tillhopa 1,600 kronor. För samtliga biträden skulle avlöningen kunna höjas med tre ålderstillägg, vart och ett å 200 kronor, efter respektive 5, 10 och 15 års tjänstgöring.

För *vaktmästarna* föreslog ej heller löneregleringskommittén ändrad löneställning.

I Kungl. Maj:ts till 1920 års riksdag avlåtna proposition nr 154 angående lönereglering för överståthållarämbetets kansli m. m. följdes till alla delar det av löneregleringskommittén beträffande här omhandlade befattningshavare framlagda förslaget. De av kommittén gjorda uttalandena åberopades i allmänhet av föredragande departementschefen, som därjämte i fråga om *notarierna* särskilt framhöll, att göromålen i överståthållarämbetets kansli till följd av Stockholms stads hastigt fortgående utveckling ökats så, att notarierna numera måste ägna större delen av sin arbetskraft för tjänstgöring hos ämbetet. Vidare vore att märka, att befodringsutsikterna för dessa tjänstemän vore mycket små. Vid angivna förhållanden syntes det departementschefen nödvändigt, att ifrågavarande befattningar förenades med större avlöningsförmåner än de dåvarande. Med hänsyn emellertid till angelägenheten av att icke föregripa den blivande omorganisationen av och därmed följande definitiva lönereglering för överståthållarämbetet ansåge departementschefen sig icke kunna gå längre än löneregleringskommittén föreslagit eller att notarierna skulle erhålla samma avlöningsförmåner som länsnotarie av första lönegraden i Stockholms län.

Kungl. Maj:ts förslag till lönereglering för överståthållarämbetets kansli godkändes av riksdagen (skrivelse nr 139), varefter nu gällande stat för sagda kansli fastställdes genom Kungl. Maj:ts brev den 9 juli 1920.

Staten för överståthållarämbetets kansli är av följande innehåll:

1920 års
riksdag.

Gällande stat.

	Lön	Tjänstgöringspenningar	Orts-tillägg	Summa	
	Kronor	Kronor	Kronor	Kronor	
1 sekreterare	5,000	2,500	600	8,100	Efter 5 år kan lönen höjas med 600 kronor.
1 notarie	2,200	1,400	300	3,900	Efter 5 år kan lönen höjas med 500 kronor, efter 10 år med ytterligare 500 kronor och efter 15 år med än ytterligare 500 kronor.
1 d:o	2,200	1,400	300	3,900	
1 kanslist	1,500	900	200	2,600	Efter 5 år kan lönen höjas med 400 kronor, efter 10 år med ytterligare 400 kronor och efter 15 år med än ytterligare 400 kronor.
3 kanslist	4,500	2,700	600	7,800	
1 kvinnligt biträde av andra graden	1,300	500	200	2,000	Efter 5 år kan avlöningen höjas med 200 kronor, efter 10 år med ytterligare 200 kronor och efter 15 år med än ytterligare 200 kronor; skolande av varje avlöningsförhöjning 100 kronor anses tillhöra lön och 100 kronor tjänstgöringspenningarna.
1 kvinnligt biträde av första graden	1,100	300	200	1,600	
1 d:o d:o	1,100	300	200	1,600	
1 vaktmästare	900	550	150	1,600	Efter 5 år kan lönen höjas med 100 kronor, efter 6 år med ytterligare 100 kronor och efter 9 år med än ytterligare 100 kronor.
1 d:o	900	550	150	1,600	
För extra biträden och vikariatsersättningar m. m.	—	—	—	5,600	
Summa kronor	—	—	—	40,300	

I fråga om bostad m. fl. förmåner för vaktmästare gälla i tillämpliga delar bestämmelserna i § 3 av kungörelsen den 1 november 1918 (nr 836), angående avlöningsförbättring från och med år 1919 för vissa vaktmästare och med dem jämförliga befattningshavare, med däri genom kungörelse den 9 juli 1920 (nr 584) vidtagen ändring.

Tillfällig löneförbättring.

Vidare må erinras, hurusom vid 1919 års lagtima riksdag tillfällig löneförbättring tillerkändes bland andra vissa befattningshavare vid överståthållarämbetets kansli. Dylik löneförbättring har därefter årligen av riksdagen beviljats. För budgetåret 1925—1926 utgår densamma till nedan angivna befattningshavare vid överståthållarämbetets kansli med följande belopp, nämligen:

	Lön	Tjänstgöringspenningar	Summa
	kr.	kr.	kr.
sekreteraren	700	300	1,000
notarie	550	300	850
kanslist	425	225	650.

Behovet av en väsentlig förbättring utav de nu utgående avlöningsförmånerna till befattningshavarna i överståthållarämbetets kansli hava de sakkunniga ansett icke behöva närmare framhållas. Enligt de sakkunnigas mening måste det anses med billighet och rättvisa överensstämmande, att ifrågavarande tjänstemän utan dröjsmål beredas enahanda förmån i nämnda avseende, som under de senare åren beviljats det ojämförligt största antalet av de civila statstjänstemännen. Den erforderliga löneregleringen för överståthållarämbetets kansli har ock ansetts böra genomföras i anslutning till det för statsdepartement med flera ämbetsverk gällande avlöningsreglementet, och den vid 1925 års riksdag antagna löneregleringen för befattningshavare vid länsstyrelserna har härvidlag funnits i huvudsak kunna tjäna till mönster. Ur löneteknisk synpunkt finna de sakkunniga inga större svårigheter föreligga för inordnande under nämnda avlöningsreglemente av här avsedda befattningshavare, vilka samtliga för närvarande uppbära hela sin avlöning från statsverket.

De sakkunniga hava i detta sammanhang framhållit, att de icke nu ingått på spörsmålet om vilken inverkan en blivande omorganisation av överståthållarämbetet kan komma att utöva beträffande en eventuell fördelning mellan staten och Stockholms stad av skyldigheten att bestrida avlöningarna till befattningshavare av olika grader vid överståthållarämbetets kansli. Vid den kommande behandlingen av sagda organisationsfråga syntes givetvis komma under övervägande, huru kostnaden för avlöningarna vid såväl överståthållarämbetets kansli som ämbetets övriga avdelningar borde slutligt fördelas mellan statsverket och staden. Då några nya ordinarie tjänster icke föresloges till inrättande vid kansliet, kunde en höjning av de befintliga ordinarie befattningshavarnas löner inom skäliga gränser enligt de sakkunnigas mening påtagligen icke hava någon betydelse vid den slutliga uppgörelsen med staden.

I betraktande av det läge, vari frågan om överståthållarämbetets omorganisation befinner sig, hava de sakkunniga icke för närvarande ifrågasatt någon förändring i det rådande systemet, enligt vilket tjänstemännen i överståthållarämbetets kansli avlönas helt och hållet av statsmedel.

Statskontoret har i sitt utlåtande förklarat sig icke dela de sakkunnigas uppfattning om lämpligheten av att utan samband med den säkerligen svårlösta frågan om överståthållarämbetets och dess avdelningars organisation och om uppgörelse av hithörande mellanhavanden mellan staten och staden nu genomföra en definitiv lönereglering för ett tiotal befattningshavare vid överståthållarämbetets kansli. I detta avseende har statskontoret vidare anfört följande:

I kungörelsen den 9 juli 1920 (nr 561) angående villkor och bestämmelser för åtnjutande av de från och med år 1921 fastställda avlöningsförmåner för befattningshavare vid överståthållarämbetets kansli föreskrevs visserligen, dels att befattningshavare skulle, därest vidsträcktare tjänstgöringsskyldighet eller jämkning i äligganden vid en möjligen inträdande förändrad organisa-

Behov av ny lönereglering.

Allmänna utgångspunkter.

De sakkunniga.

Statskontoret.

tion av överståthållarämbetet och dess avdelningar eller eljest kunde varda stadgad, ävensom därest vissa till överståthållarämbetets kansli hörande göromål överflyttades till annat ämbetsverk, vara pliktig att, med bibehållande av den tjänstegrad och den avlöning han innehade, efter ny eller förändrad arbetsordning sköta de med befattningen förenade göromål eller, efter Kungl. Maj:ts förordnande, tjänstgöra i det verk, till vilket göromålen överlämnades, *dels ock* att befattningshavare skulle likaledes med bibehållande av den tjänstegrad och den avlöning han innehade, vara pliktig att, när helst så av Kungl. Maj:t prövades lämpligt, låta sig förflyttas till annan befattning inom statsförvaltningen i Stockholm. Liknande bestämmelser skulle väl även jämlikt avlöningsreglementet den 22 juni 1921 (nr 451) bliva gällande för dessa befattningshavare, därest den föreslagna löneregleringen genomfördes beträffande dem. Statskontoret hölle emellertid före, att en sådan lönereglering det oaktat kunde bliva hinderlig för en ny organisation av överståthållarämbetet eller till äventyrs medföra kostnader för statsverket, som kunnat undvikas, därest löneregleringen ej genomförts. Den omständigheten att ny lönereglering genomförts för personalen vid länsstyrelserna, syntes vidare icke i och för sig vara av sådan betydelse att lönereglering — oavsett de olägenheter, som därigenom kunde befaras uppstå — nu borde genomföras för denna fåtaliga personal. Härtill komme, att flertalet av denna personal på grund av sportler m. m. åtnjöte extra inkomster i tjänsten eller på grund av med densamma förbundna förhållanden till betydande belopp, och om någon höjning av vissa lägre befattningshavares avlöning skulle anses nödvändig, syntes detta kunna ske på annat sätt än genom den föreslagna löneregleringen.

Departements-
chefen.

Behovet av en ny lönereglering för överståthållarämbetets kansli — varigenom avlöningsförhållandena för kansliets befattningshavare kunde ordnas i överensstämmelse med de principer, som under senare år kommit i tillämpning inom statsförvaltningen i allmänhet — synes mig vara uppenbart och har ej heller i och för sig mött gensägelse från något håll. Den tvekan, som från statskontorets sida yppats angående lämpligheten av att nu genomföra en dylik reglering, har sin grund i en farhåga att löneregleringen till äventyrs kunde bliva till hinder för en ny organisation av överståthållarämbetet eller förorsaka statsverket kostnader vilka möjligen kunnat undvikas, därest löneregleringen ej genomförts. Statskontoret lärer härmed hava avsett att statsverket, om en förändrad organisation av överståthållarämbetet i dess helhet skulle föranleda överflyttande till övergångsstat av någon befattning inom kansliet, skulle få vidkännas större avlöningskostnader för denna befattning än om densamma kvarstätt å nu gällande stat. Gentemot denna farhåga vill jag framhålla att antalet befattningar inom överståthållarämbetets kansli i förhållande till ämbetets övriga avdelningar är så litet, att det över huvud taget icke torde spela någon roll vid en blivande omorganisation, samt att de göromål som tillkomma kansliet äro av den omfattning, att även vid ändrad organisation någon indragning av tjänster icke rimligen torde kunna ifrågakomma. Härtill kommer att, såsom statskontoret ock påpekat, tjänstemännen redan nu äro och efter löneregleringen fortfarande skulle bliva skyldiga att efter nya föreskrifter sköta de med vederbörande befattning förenade göromålen

eller att låta sig förflyttas till annan befattning inom statsförvaltningen i Stockholm. Under sådana förhållanden måste jag i likhet med de sakkunniga anse, att en skälig förhöjning av de nuvarande befattningshavarnas avlöningar icke kan hava någon betydelse vid det slutliga ordnandet av överståthållarämbetets organisation. Ur statsverkets synpunkt lär det — särskilt med hänsyn till de icke obetydliga sportelinkomster som nu tillkomma vissa befattningshavare inom kansliet — vara med fördel förenligt att genomföra en lönereglering som samtidigt med avlöningsförhållandenas ordnande enligt numera i allmänhet tillämpade grunder innefattar en avlösning av vissa extra inkomster i tjänsten. Jag har så mycket mindre ansett löneregleringen böra göras beroende av den förestående uppgörelsen med Stockholms stad angående överståthållarämbetets omorganisation och därmed sammanhängande förhållanden som den redan år 1919 väckta och i 1920 års löneregleringsproposition berörda frågan om nämnda omorganisation ej ansågs utgöra hinder för beredande vid sistnämnda tidpunkt av en skälig förbättring av löneförhållandena för befattningshavarna inom ämbetets kansli.

Då jag sålunda förordar att frågan om lönereglering för överståthållarämbetets kansli upptages till avgörande utan avvaktan på den slutliga lösningen av organisationsfrågan för ämbetet, finner jag i likhet med de sakkunniga lämpligt att det för civilförvaltningen i allmänhet gällande nya avlöningsreglementet göres tillämpligt å här ifrågavarande befattningshavare. På frågan om de olika tjänsternas placering å löneskalan kommer jag att i det följande ingå.

Innan jag redogör för det av de sakkunniga framlagda löneregleringsförslaget, torde jag böra uppehålla mig vid en fråga, som är av betydelse för ordnande av avlöningsförhållandena för vissa av tjänstemännen vid överståthållarämbetets kansli, nämligen frågan om de till dessa tjänstemän utgående sportlerna.

Sportel-
frågan.

Vid de under senare tid företagna löneregleringarna för tjänstemän som dittills uppburit sportler har man såsom regel, för den händelse sportlerna icke helt och hållet indragits till statsverket eller fått bortfalla, i de nya avlöningsvillkoren inryckt bestämmelse om skyldighet att avstå dessa sportler, helt eller delvis, omedelbart eller när sådant påfordrades. Så föreskrevs ock i sammanhang med löneregleringen år 1920 för överståthållarämbetets kansli (riksdagens skrivelse nr 139 sid. 5) att den, som tillträdde den nya avlöningsstaten, skulle vara skyldig underkasta sig, efter Kungl. Maj:ts bestämmande, upphörande av eller minskning i extra inkomster, som kunde åtfölja tjänstebefattning eller utgå för bestyr i sammanhang därmed.

Enligt vad de sakkunniga meddelat kvarstår ingen tjänsteman i kansliet å äldre stat än den nu gällande.

I samband med beslutet vid 1925 års riksdag rörande löne reglering för länsstyrelsernas befattningshavare ägnades frågan om dessa befattningshavares sportler en ingående behandling. Jag tillåter mig att härutinnan hänvisa till propositionen nr 183 till 1925 års riksdag sid. 26—46 samt till riksdagens skrivelse nr 333 sid. 13. Här ber jag endast få erinra, att vid berörda löne reglering beslut fattades om indragning till statsverket av dittills utgående sportler, varvid dock provision å försålda stämplor undantogs. Såsom kompensation för indragna sportler bereddades landssekreterare och landskamrerare vissa personliga lönetillägg. I avseende härå beslöt riksdagen, att ordinarie landssekreterare eller landskamrerare, vilkens sammanlagda avlöning, tillfällig löne förbättring däri inbegripen, i medeltal under åren 1920—1924 jämte under samma tid i medeltal uppburna sportler överstege vederbörandes avlöning för budgetåret 1925—1926, däri inberäknad den avlöningsförstärkning som enligt löne regleringen skulle tillkomma ifrågavarande befattningshavare, skulle tilldelas personligt lönetillägg motsvarande berörda överskott, dock högst 5,400 kronor för år räknat. Härvid skulle iakttagas att det sålunda bestämda särskilda lönetillägget skulle avskrivas med en niondel från och med den 1 juli 1926, med ytterligare en niondel å det ursprungliga beloppet från och med den 1 juli 1927 o. s. v., så att hela beloppet vore avskrivet med utgången av juni månad 1934. Förutom genom nu nämnda successiva avskrivning skulle det särskilda personliga lönetillägget minskas i den mån tjänstemannens avlöning till följd av uppflyttning till högre löne klass ökades utöver den nyss angivna sammanlagda avlöningen omedelbart efter övergången till den nya lönestaten.

De sakkunniga.

Beträffande sportlerna till vissa befattningshavare vid överståthållarämbetets kansli hava de sakkunniga ansett att lika litet nu som vid löne regleringen för länsstyrelserna provision å försålda stämplor borde beröras av en sportelindragning. Däremot borde enligt de sakkunnigas mening till statsverket indragas alla övriga sportler som tillkomma tjänstemän vid överståthållarämbetets kansli, vilka hava att föredraga eller mer eller mindre självständigt till expedition befordra förekommande ärenden.

Vad angår frågan om kompensation för indragna sportler hava de sakkunniga anfört att för vissa tjänstemän vid kansliet dessa sportelinkomster varit av den stora ekonomiska betydelse, att det icke med skäl syntes kunna ifrågasättas, att dem tillkommande sportler skulle indragas till statsverket utan någon som helst gottgörelse, vilket ju icke heller skett för landssekreterare och landskamrerare vid 1925 års löne reglering för länsstyrelserna. De sakkunniga yttra härom vidare:

De tjänstemän å överståthållarämbetets kansli, för vilka detta gällde, vore sekreteraren och de båda notarierna. Däremot utvisade företagen undersökning, att ingen av kanslisterna kunde anses böra ifrågakomma till någon motsvarande gottgörelse.

Enligt lämnade uppgifter hade *sekreteraren* i medeltal under åren 1921—1925 i expeditionslösen uppburit 8,061 kronor för år. Den *ene notarien* hade i medeltal för samma fem år i auktionsprovision å exekutiva försäljningar av fastigheter uppburit 5,004 kronor 76 öre, och den *andre notarien* hade i medeltal för nämnda år i enahanda provision uppburit 3,704 kronor 90 öre. I övrigt hade ingen av dessa tjänstemän under ifrågasvarande femårsperiod uppburit några sportler.

Beträffande den auktionsprovision, som för närvarande tillkomme de båda notarierna, syntes böra i korthet omförmälas, att enligt reglementet för auktionsverket i Stockholm den 13 april 1858 (nr 29) auktionsverket med utslutande rätt ombestyrd försäljning å auktion av fast egendom, i mät dömd eller frivilligt anmäld till försäljning i huvudstaden, och därför uppbure avgift. Köpeskillingslikvid beträffande utmätt fastighet hade däremot verkställts å överståthållarämbetets kansli. Genom Kungl. Maj:ts brev den 21 oktober 1869 hade överståthållarämbetets kansli tillerkänts en fjärdedel av auktionsprovisionen för att användas såsom gottgörelse för det med upprättande av ifrågasvarande likvider förenade arbete. Från och med år 1879, då nya utsökningslagen trätt i kraft och därmed även själva de exekutiva auktionerna å fastigheter kommit att förrättas av kansliet, hade detta utan någon särskild föreskrift uppburit hela auktionsprovisionen. Detta förfaringsätt hade godkänts av högsta domstolen genom ett utslag den 1 november 1886. Genom Kungl. Maj:ts brev den 7 mars 1887 hade fastställts en minskning i auktionsprovisionens belopp och meddelats föreskrifter om dess fördelning. Kungl. Maj:t i regeringsrätten hade i utslag den 10 april 1924 (regeringsrättens årsbok 1924, Not. S. 79) fastställt kammarrättens godkännande av det av överståthållarämbetet tillämpade sättet för fördelningen av dessa provisionsmedel under den motiveringen, att tjänstemännen åtnjutit ifrågasvarande ersättningar icke såsom ordinarie befattningshavare i överståthållarämbetets kansli utan för arbete, som de på grund av överståthållarämbetets särskilda förordnanden utfört, vadan framställda revisionsanmärkningar mot förfarandet icke kunnat mot innehållet i brevet den 7 mars 1887 bifallas.

För de sakkunnigas utredning vore av huvudsaklig betydelse, att ifrågasvarande auktionsprovisioner utgjorde statsmedel, som därest sportlerna icke vidare skulle utgå i stället tillfölle statsverket.

Om jämförelse gjordes mellan vad sekreteraren och notarierna nu uppbure i avlöning med ålderstillägg, tillfällig löneförbättring och sportler, å ena sidan, samt vad de kunde komma att åtnjuta i avlöning jämte för sekreteraren avlöningsförstärkning enligt förslag i det följande, å andra sidan, syntes uppenbart framgå, att en ersättning för mistade sportler bleve nödvändig, byggd på samma grunder som för landssekreterare och landskamrerare, om icke de nya lönerna skulle sättas högre än de nuvarande tjänst-innehavarnas efterträdare skäligen kunde anses behöva.

De sakkunniga hava på grund av det anförda föreslagit att de för landssekreterare och landskamrerare enligt riksdagens förberörda skrivelse nr 333 år 1925 meddelade bestämmelserna rörande personliga lönetillägg skulle bliva gällande för sekreteraren och notarierna å överståthållarämbetets kansli, allenast med sådana ändringar som kunde föranledas av att ett år förlupit sedan det normerande beslutet fattades eller eljest av omständigheterna påkallades.

Mot de sakkunnigas förevarande förslag har överståthållarämbetet icke framställt någon erinran.

Statskontoret. Statskontoret har i sitt utlåtande framhållit att i kungörelsen den 9 juli 1920 (nr 561) föreskrevs att den som tillträdde den nya avlöningsstaten skulle vara skyldig underkasta sig, efter Kungl. Maj:ts bestämmande, upphörande av eller minskning i extra inkomster, som kunde åtfölja tjänstebefattning eller utgå för bestyr i sammanhang därmed. Då inkomster av sportler varit av stor ekonomisk betydelse för vissa av dessa tjänstemän, ansåge emellertid statskontoret i likhet med de sakkunniga att det icke kunde ifrågasättas, att dessa sportler skulle indragas till statsverket utan någon gottgörelse, utan borde ersättning härför, i likhet med vad som vid 1925 års löne reglering ägt rum beträffande landssekreterares och landskamrerars sportler, utgå på sätt de sakkunniga föreslagit till nuvarande innehavare av sekreterar- och notariebefattningarna.

**Departements-
chefen.** På grund av det anförda anser jag att i samband med den föreslagna löne regleringen indragning bör ske till statsverket av de vissa tjänstemän vid överståthållarämbetets kansli tillkommande sportlerna, med undantag av provisioner å försålda stämplor, samt att kompensation för mistade sportelinkomster bör beredas sekreteraren och notarierna i kansliet, allt efter de grunder som de sakkunniga föreslagit. I enlighet härmed skulle personliga lönetillägg utgå under en nioårsperiod, första året med högst 5,400 kronor och sedermera efter förut angiven fallande skala.

**Avlönings-
beloppen.** Jag övergår nu till frågan om avlöningsbeloppens bestämmande och därmed sammanhängande spörsmål.

Sekreteraren. I fråga om avlöningsförmånerna för *sekreteraren* må erinras om 1920 års löne reglering för överståthållarämbetets kansli, enligt vilken sekreterarens avlöning sattes lika med vad som beviljats landssekreteraren i Stockholms län eller till 8,100 kronor jämte ett ålderstillägg å 600 kronor efter 5 års tjänstgöring.

Jag vill vidare erinra om att såväl sekreteraren som landssekreterarna innan de nyaste löne regleringarna genomfördes voro i avlöningshänseende — fränsett sportlerna — likställda med byråcheferna inom den allmänna civilförvaltningen. Ett av 1924 års landsstatslönesakkunniga framställt förslag att för landssekreterarna och landskamrerarna bestämma en högre placering å löneskalan än som ansetts böra tillkomma de med bemälda avdelningschefer tidigare i sådant hänseende jämställda byråcheferna fann jag vid anmälan av frågan om länsstyrelsernas löne reglering (se propositionen nr 183 till 1925 års riksdag sid. 45) icke tillräckligt motiverat även med beaktande av avdelningschefernas ledande ställning inom länsstyrelserna samt deras mångsidiga och högt kvalificerade arbetsuppgifter. Lönen till landssekreterare och landskamrerare borde därför enligt min mening utgå enligt lönegraden B 30, i vilken lönegrad — å G-orten Stockholm kronor 10,500—11,940 — byråcheferna inom den allmänna

civilförvaltningen förekomma. I betraktande såväl av avdelningschefernas inom länsstyrelserna ämbetsställning och arbetsuppgifter överhuvud som ock av deras tidigare inkomster i tjänsten ansåg jag emellertid i likhet med de sakkunniga att, på det att löneregleringen för dessa befattningshavare icke måtte bliva alltför ogynnsam, någon fast avlöningsförstärkning borde beredas dem utöver själva lönen och oberoende av huruvida ersättning för indragna sportler komme att utgå eller icke. En dylik avlöningsförstärkning borde, för att tillräckligt fylla sitt ändamål, icke bestämmas lägre än de sakkunniga föreslagit. Utöver dem enligt avlöningsreglementet tillkommande lön skulle landssekreterare och landskamrerare sålunda uppbära avlöningsförstärkning med följande belopp för år räknat:

i Stockholms, Malmöhus samt Göteborgs och Bohus län	kronor 3,500: —
i Gotlands län	» 1,500: —
i övriga län	» 2,500: —

Kungl. Maj:ts i enlighet härmed framställda förslag bifölls av riksdagen.

De sakkunniga — vilka på grund av 1920 års löneregleringsbeslut funnit det kunna anses fastställt att sekreteraren i överståthållarämbetets kansli borde, om förhållandena icke å någondera sidan ändrats, vara likställd med landssekreteraren i Stockholms län — hava beträffande *lönegradspaceringen* föreslagit, att sekreteraren liksom bland andra landssekreteraren i nämnda län skulle hänföras till lönegraden B 30.

Vad angår den *löneförstärkning*, som utöver själva lönen beviljats avdelningscheferna vid samtliga länsstyrelser, om ock med olika belopp, hava de sakkunniga ansett en sådan löneförstärkning även böra tillkomma sekreteraren i överståthållarämbetets kansli. Häröfver yttra de sakkunniga till en början i huvudsak följande:

Grunden till att man genom avlöningsförstärkningen ville förekomma, att avlöningsregleringen skulle bliva alltför ogynnsam för länsstyrelsernas avdelningschefer, hade varit dels avdelningschefernas ämbetsställning och arbetsuppgifter i övrigt och dels deras tidigare inkomster i tjänsten.

Beträffande landssekreterarnas behov att få högre fast avlöning än enligt lönegraden B 30 hade av de sakkunniga omförmålts (prop. nr 183 sid. 32), att antalet landssekreterare, som, oavsett provision å stämpelförsäljningsmedel, uppburit mer än 10,000 kronor i extra inkomster, utgjort följande (därvid särskilt anmärkts, när inkomstbeloppet överstigit 20,000 kronor):

år 1918...	1 (28,764 kronor),
» 1919...	6 (däraf en 58,855 kronor och en 74,230 kronor),
» 1920...	6 (däraf en 39,182 kronor och en 62,515 kronor),
» 1921...	9 (däraf en 55,845 kronor),
» 1922...	16 (däraf en 23,515 kronor, en 33,235 kronor och en 47,694 kronor) och
» 1923...	14 (däraf en 22,590 kronor, en 24,654 kronor, en 25,000 kronor, en 40,312 kronor och en 46,997 kronor).

Ur primäruppgifterna för år 1923 borde här meddelas, att bland övriga landssekreterare uppburit i extra inkomster

en	2,000 à 3,000 kronor,
två	6,000 à 7,000 »
tre	7,000 à 8,000 »
en	9,000 à 10,000 »

Om med dessa extra inkomster för flertalet landssekreterare jämfördes sekreterarens i överståthållarämbetets kansli extra inkomster av i medeltal 8,061 kronor för år under de senaste fem åren, och frågan om ersättning för mistade sportler genom personligt lönetillägg under vissa år i fallande skala ordnades för sekreteraren på samma sätt som för landssekreterarna, syntes anledning att av hänsyn särskilt till tidigare inkomster bevilja sekreteraren löneförstärkning icke föreligga i lika hög grad som beträffande landssekreterarna. Att däremot sekreteraren i kansliet i avseende å ämbetsställning och arbetsuppgifter i övrigt stode landssekreterarna nära, vore förvisso allmänt erkänt. I avseende å särskilt ansvarsfulla uppgifter borde framhållas sekreterarens deltagande i och medansvarighet för de på överståthållarämbetet såsom överexekutor ankommande göromålen. Ty om också sekreteraren, då underståthållaren vore i tjänst, vore befriad från deltagande i exekutiva fastighetsauktioner och därav föranledda likvider, återstode betydande mängder på överexekutor ankommande ärenden för beredelse, föredragning och expedition av sekreteraren.

Till belysande av arten och omfattningen av de olika göromål som tillkomma överståthållarämbetet i egenskap av överexekutor hava de sakkunniga meddelat vissa uppgifter, hämtade dels från utsökningslagen och dels ur den arbetsredogörelse för år 1924, som av överståthållarämbetet såsom överexekutor lämnats till statistiska centralbyråns avdelning för rättsstatistik m. m.:

I mål angående lagsökning för gäld tillkomme överexekutor bland annat enligt 2 kap. 28 § av utsökningslagen att ålägga gäldenären betalningsskyldighet vid äventyr av utmätning samt att, där borgenär utsökt betalning ur fast egendom, fastställa fordringen till betalning ur egendomen och förordna, att egendomen finge utan föregående utmätning säljas i den ordning, som om utmätt fast egendom stadgades. Antalet av överståthållarämbetet såsom överexekutor under år 1924 slutligt handlagda mål angående lagsökning hade utgjort: för i fastighet in-tecknad fordran 256 och för annan fordran 1,687.

I fråga om handräckning för fordrans utfäende enligt lagen den 26 april 1907 hade överståthållarämbetet under år 1924 haft att slutligt handlägga tillhoppa 467 mål.

Överexekutor hade att i åtskilliga fall pröva mål angående verkställighet av domar. Enligt 3 kap. 38 § av utsökningslagen ankomme sålunda på överexekutor att förordna om verkställighet av laga kraftägande dom, som icke utan särskilt bemyndigande kunde av utmättningsman verkställas. Under vissa förutsättningar kunde överexekutor vidare jämlikt 43 § av nämnda lag förordna om verkställighet av domar, som icke vunnit laga kraft. Verkställighet å skiljedom söktes hos överexekutor, som förordnade därom enligt 46 § av utsökningslagen. Därest hos utmättningsman uppstode tvivel om hur dom rätteligen skulle verkställas, skulle detta anmälas hos överexekutor,

som jämlikt 47 § hade att fatta beslut i saken. Mål angående verkställighet i visst fall av utländsk domstols beslut jämlikt lagen den 6 mars 1899 prövades ock av överexekutor.

Överståthållarämbetet hade under år 1924 till slutlig handläggning företagit 1 mål angående verkställighet av laga kraftägande dom och 23 mål angående verkställighet av skiljedom.

Antalet mål angående exekutiv auktion samt fördelning av köpeskilling enligt 141 § av utsökningslagen — vilka mål, såsom ovan nämnts, i allmänhet icke handlades av sekreteraren i överståthållarämbetets kansli — hade under år 1924 hos överståthållarämbetet varit 97.

Samma år hade av ämbetet handlagts tillhopa 330 mål angående beviljande av kvarstad, skingrings- eller reseförbud enligt 8 kap. av utsökningslagen.

Handräckning, som av överexekutor i övrigt beviljades, avsåge huvudsakligen dels rubbat besittningsförhållandes återställande dels arrendators eller hyresgästs vräkande. Av överståthållarämbetet hade under år 1924 slutligt handlagts 7 mål av det förra och 944 mål av det senare slaget.

I övrigt hade överståthållarämbetet under ifrågavarande år haft att såsom överexekutor handlägga 253 mål angående klagan över utmätningssmans förfarande, 30 mål rörande fastställelse av förbud för underhållsskyldig att avflytta från riket samt 224 mål avseende annan än här ovan nämnd åtgärd.

Beträffande sekreteraren påvilande uppgifter inom nu angivna ärendesgrupper och i övrigt hava de sakkunniga meddelat följande:

De sekreteraren i överståthållarämbetets kansli åvilande göromålen fölle, enligt vad de sakkunniga vid muntliga överläggningar med vederbörande befattningshavare inhämtat, ungefärligen till hälften eller måhända till något större del inom området för ämbetets verksamhet såsom överexekutor. I fråga om såväl dessa som andra arbetsuppgifter intoge, såsom redan framhållits, bemälda sekreterare en ställning, som i mycket liknade landssekreterarens. Vissa grupper av ärenden, vilka inom länsstyrelse handlades av nämnde avdelningschef, vore dock, vad överståthållarämbetet beträffade, överlämnade till andra befattningshavare, särskilt sekreterarna i överståthållarämbetet för polisärenden och polismästaren. Bland dylika ärenden kunde nämnas en del kommunikationsmål samt polis- och fattigvårdsärenden. Å andra sidan förekomme icke inom överståthållarämbetets kansli någon motsvarighet till det vid länsstyrelserna tillämpade arbetssätt, enligt vilket länsassessorer och i vissa fall även lägre ställda tjänstemän hade att självständigt handlägga och föredraga åtskilliga grupper av ärenden. Av olika skäl hade nämligen någon dylik lättnad i arbetsbördan icke ansetts kunna beredas sekreteraren i överståthållarämbetets kansli.

Av de på sistnämnde tjänstemans handläggning ankommande mål och ärenden, vilka icke hänförde sig till exekutionsväsendet, kunde nämnas byggnadsmål, vilka av sekreteraren föredroges dels för överståthållaren och dels för underståthållaren; mål angående fastighetsstyckningar och avsöndringar, vilka föredroges för underståthållaren; ärenden, med vilka stadsfullmäktige hade att taga befattning, samt mål angående besvär över beslut av magistraten, stadsfullmäktige eller kyrkostämma. Besvärsmålen liksom stadsfullmäktigärendena föredroges för överståthållaren.

Sekreteraren handlade ärenden angående handelsanmälningar — talrikt förekommande — samt utfärdande av firmabevis och granskning av stiftelse- nrkunder för bolag. I dessa fall ifrågakomme knappast någon föredragning, såvida fallen icke vore komplicerade.

Mål angående förvandling av straff, inklusive böters förvandling till frihetsstraff, föredroges av sekreteraren för underståthållaren, dock med undan-

tag av frågor om förvandling av böter, ådömda av polisdomstolen, vilka ärenden handlades av överståthållarämbetet för polisärenden.

Till sekreterarens behandling hörde vidare ärenden angående utfärdande av vederhäftighetsbevis, bevis för vinnande av förlagsinteckningar samt en del bevis enligt lagen den 23 maj 1924 om förvärvande och förlust av svenskt medborgarskap. Vissa ärenden rörande magistraten (förordnanden, ledigheter m. m.) omhänderhades av sekreteraren, vilken även hade att uppgöra statförlag för överståthållarämbetets kansli. Därjämte hade han att handlägga ärenden om återbetalning — till part, som hos Konungen fullföljt talan mot hovrätts utslag eller beslut — av nedsatt fullföljdsavgift och kostnadsersättning enligt kungörelsen den 1 oktober 1915. Fattighedsbevis för fullföljd av talan i olika slag av mål utfärdades av sekreteraren, som likaledes upprättade bötesredogörelser och utövade tillsyn å kansliets räkenskaper, rörande vilka redovisning av honom på eget ansvar avlättes till riksräkenskapsverket. Sekreteraren hade även att taga viss befattning med riksdagsmannaval. Frågor om fastställande av vissa allmänna taxor, såsom för frihamnen samt för vägare och mätare, handlades av sekreteraren i kansliet. De kommunala hamntaxorna i allmänhet behandlades däremot i överståthållarämbetet för polisärenden. Ärenden rörande tillsättande av vissa, i regel oavlönade, revisorer föredroges av sekreteraren för överståthållaren. Den förre hade därjämte att behandla frågor angående utseende av skiljemän och angående utfärdande av kungörelser rörande värnpliktstjänstgöring samt vissa ärenden rörande rannsakningsfängelse. Slutligen handlade sekreteraren frågor angående antagande av släktnamn enligt kungörelsen den 5 december 1901.

Här ovan meddelade statistiska och övriga uppgifter gäve enligt de sakkunnigas mening ett starkt intryck av de mångskiftande och krävande göromål, som handhades av sekreteraren i överståthållarämbetets kansli.

I fråga om arten och omfattningen av sekreterarens arbetsuppgifter samt beträffande hans ämbetsställning i allmänhet i jämförelse med vad som åligger länsstyrelsernas avdelningschefer hava de sakkunniga anfört följande:

Då det gällde att jämföra arbetsmängderna hos skilda länsstyrelser och motsvarande delar av överståthållarämbetet, kunde man i viss mån lita till uppgifterna rörande antalet diarieförda ärenden i de till justitiekanslersämbetet inlämnade arbetsredogörelserna, därvid dock måste ihågkommas, att i brist på enhetliga föreskrifter särskilt om specialiseringen vid diarieföringen betydande olikheter i uppgifterna uppkomme, som icke grundade sig på den i verkligheten förekommande arbetsmängden. För överståthållarämbetets kansli hade för år 1924 antalet inbalanserade och nyinkomna mål uppgivits till 9,250, för Stockholms läns landskansli till 24,275, för Göteborgs och Bohus läns landskansli till 36,793 och för Gotlands läns landskansli till 4,006. För Malmöhus län vore de statistiska uppgifterna icke fördelade på de olika avdelningarna.

Vid jämförelse mellan nämnde sekreterares och en landssekreterares arbetsuppgifter måste emellertid hänsyn tagas därtill, att även sekreteraren för polisärenden hade en betydande arbetsuppgift, som i länsstyrelsen ankomme på landssekreteraren, ävensom att en å avdelningen för polisärenden anställd biträdande sekreterare föredroge och expedierade alla fattigvårdsärenden. Häremot borde å andra sidan ställas, att i ordinarie tjänst å landskansliet numera utom i ett län finnes anställd en länsassessor, vilken självständigt beredde, föredroge och expedierade ärenden, som förut ankommit på landssekreteraren, ävensom att, såsom redan framhållits, även andra tjänstemän inom landskansliet kunde för dylik handläggning tilldelas vissa ärenden eller grupper av ärenden.

I ett hänseende vore ämbetsställningen och därmed ansvaret rätt olika för sekreteraren och en landssekreterare, nämligen i fråga om det ställföreträdarskap, som i länsstyrelserna åläge avdelningscheferna gemensamt, då landshövdingen vore hindrad att utöva landshövdingämbetet. Något dylikt åliggande finnes icke för sekreteraren i överståthållarämbetets kansli. Närmast därför, att underståthållaren instruktionsenligt vore överståthållarens ställföreträdare vid förhinder för denne och det praktiskt taget icke kunde inträffa, att överståthållaren och underståthållaren samtidigt vore hindrade att tjänstgöra.

Detta ställföreträdarskap spelade inom länsstyrelserna en rätt betydande roll. Enligt den redogörelse som lämnats härför i de sakkunnigas betänkande (återgivet i propositionen nr 183 år 1925, sid. 40) åläge det landshövdingen bland annat att söka vinna förtroendet med förhållandena inom länet och för sådant ändamål genom resor och möten med länets invånare göra sig underrättad om de olika orternas tillstånd och behov. Detta åliggande och allehanda specialutredningar föranledde i stor utsträckning tjänsteresor och förrättningar utom residensorten. Offentliga uppdrag måste ofta utföras annorstädes än å residensorten. Även vid vistelse där upptoges hans tid ofta av överläggningar och studier i länets angelägenheter av så omfattande betydelse, att det mera dagliga arbetet inom länsstyrelsen icke medhunnas av honom. Under alla dessa förhållanden finge avdelningscheferna i stor utsträckning på eget ansvar och med självständig beslutanderätt instruktionsenligt utöva länsstyrelsens löpande funktioner. Ju längre landshövdingens frånvaro räckte (t. ex. vid riksdagsmannauppgiften), desto mera måste avdelningschefernas verksamhet sträcka sig upp till ärenden av icke blott löpande beskaffenhet. Mot allt detta finnes, såsom antytt blivit, ingen motsvarighet i sekreterarens ämbetsuppgift.

De sakkunniga förklara sig vid övervägande av samtliga nu anförda omständigheter hava kommit till den uppfattningen, att det väl föreläge fullgiltig anledning att tilldela sekreteraren i överståthållarämbetets kansli någon avlöningsförstärkning utöver den fasta lönen enligt lönegraden B 30. Nämnda avlöningsförstärkning syntes dock icke böra uppgå till samma belopp, som blivit fastställt för landssekreterare och landskamrerare i de flesta länen, utan det syntes vara tillfyllest att bestämma densamma till det för nämnda avdelningschefer i det minsta länet förekommande beloppet eller 1,500 kronor för år räknat.

Därest de sakkunnigas förslag i nu förevarande avseende vunne bifall, skulle slutavlöningen för sekreteraren i överståthållarämbetets kansli bliva:

enligt lönegraden B 30 å G-ort.....	kronor 11,940: —
avlöningsförstärkning	» 1,500: —
	<hr/>
	tillhopa kronor 13,440: —,

vartill enligt vad förut föreslagits skulle komma personligt lönetillägg såsom kompensation för indragna sportler.

Överståthållarämbetet har i sitt utlåtande anført att ämbetet funnit den av de sakkunniga föreslagna avlöningsförstärkningen vara upptagen med lägre belopp än vad tjänsten syntes vara värd. Ämbetet yttrar härom vidare: Överståthållar-
ämbetet.

Såsom de sakkunniga i sitt utlåtande anført, hade 1902 års löneregleringskommitté, med instämmande i överståthållarämbetets därom gjorda uttalande, i utlåtande den 29 januari 1920 framhållit, att sekreterarens avlöningsförmåner borde bestämmas i likhet med vad som gällde för landssekreteraren i Stockholms län; och Kungl. Maj:t hade i proposition till 1920 års riksdag följt löneregleringskommitténs förslag. Kungl. Maj:ts förslag hade godkänts av samma riksdag.

Nu hade emellertid de sakkunniga hemställt, att sekreteraren skulle tilldelas avlöningsförstärkning med endast 1,500 kronor eller samma belopp som tillerkänts landssekreteraren i Gotlands län, under det att landssekreterarna i Stockholms, Göteborgs och Bohus samt Malmöhus län åtnjöte 3.500 kronor och övriga landssekreterare 2,500 kronor. Det huvudsakliga skälet varför sekreteraren i överståthållarämbetets kansli skulle åtnjuta lägre löneförstärkning anfördes vara det ställföreträderskap, som i länsstyrelserna åläge avdelningscheferna gemensamt, då landshövdingen vore hindrad att utöva landshövdingämbetet, en anordning som icke förekomme inom överståthållarämbetet. Denna värdesättning av landssekreterarnas ställföreträderskap syntes ämbetet överdriven. I fråga om de ärenden, landssekreteraren hade att under landshövdingens frånvaro föredraga, hade han icke större ansvar eller mera maktpåliggande arbete än i landshövdingens närvaro, och hans befattning med landskamrerarens ärenden kunde visserligen i fråga om ett felaktigt beslut ådraga honom ansvar men knappast bereda honom något ökat arbete.

Överståthållarämbetet ansåge därför, att sekreteraren i överståthållarämbetets kansli borde åtnjuta i avlöningsförstärkning, om icke samma belopp som de högst avlönade landssekreterarna, åtminstone samma belopp, 2,500 kronor, som landssekreterarna i övriga län.

Statskontoret. Statskontoret har i denna fråga anført följande:

Vid 1920 års lönereglering hade sekreteraren å överståthållarämbetets kansli ansetts böra i lönehänseende jämställas med landssekreteraren i Stockholms län. Någon erinran mot att placera sekreteraren i samma lönegrad, B 30, som landssekreterare vid länsstyrelse torde icke heller kunna göras. Huruvida sekreteraren härutöver borde — i likhet med vad som bestämts beträffande landssekreterare och landskamrerare — åtnjuta avlöningsförstärkning, syntes däremot mera tvivelaktigt. Sekreterarens arbetsuppgifter vore nämligen icke så mångsidiga som de uppgifter, vilka åläge landssekreterare och landskamrerare. Sekreteraren, som allenast vore föredragande, intoge ej heller samma tjänsteställning i överståthållarämbetet som landssekreterare och landskamrerare inom länsstyrelse. På grund härav och då den av de sakkunniga jämväl åberopade omständigheten, att sekreteraren hos överståthållarämbetet för närvarande hade betydande extra inkomster i tjänsten, icke i och för sig syntes böra tillmätas sådan betydelse att avlöningsförstärkning borde av denna anledning utgå, ansåge sig statskontoret icke böra understödja de sakkunnigas förslag i detta avseende.

Mot vad de sakkunniga föreslagit beträffande ersättning för sportler till nuvarande innehavaren av sekreterarbefattningen hade däremot statskontoret icke något att erinra.

Departements-
chefen.

Vad först angår frågan om sekreterartjänstens placering å löneskalan har jag ansett denna befattning böra i likhet med landssekreterare- och lands-

kamrerartjänsterna hänföras till lönegraden B 30 i den nu gällande löneplanen.

Vad därefter angår frågan om ytterligare avlöningsförmån åt sekreteraren torde av den verkställda utredningen framgå att en avsevärd åtskillnad i tjänsteställning och ansvar är rådande mellan nämnde befattningshavare och avdelningscheferna hos länsstyrelserna. I detta avseende är särskilt att märka, att sekreteraren i överståthållarämbetet allenast är föredragande och icke har någon uppgift motsvarande det ställföreträderskap, som i länsstyrelserna åligger avdelningscheferna vid tillfällen, då landshövdingen är förhindrad att utöva landshövdingämbetet. Med hänsyn härtill har jag i likhet med statskontoret icke funnit tillräckliga skäl föreligga för beredande åt sekreteraren av en avlöningsförstärkning utöver den fasta avlöningen enligt avlöningsreglementet.

Av vad jag redan i det föregående anfört framgår att jag förordar ersättning åt sekreteraren för mistade sportler enligt de grunder som kommit i tillämpning beträffande landssekreterare och landskamrerare.

Vid 1920 års lönereglering blevo, såsom tidigare nämnts, notarierna i *Notarierna.* överståthållarämbetets kansli i avlöningshänseende jämställda med länsnotarie av första (högsta) lönegraden i Stockholms län.

Vid den förberedande behandlingen av frågan om lönereglering för länsstyrelsernas tjänstemän, vilket ärende bragtes till slutligt avgörande vid 1925 års riksdag, framträdde särskilda meningar rörande placeringen av länsnotarier och länsbokhållare i första lönegraden (av 1:a klass). Riksdagens beslut innebar, att dessa tjänstemän skulle hänföras till lönegraden B 24 i nu gällande löneplan.

De arbetsuppgifter, som handhas av de båda notarierna i överståthållarämbetets kansli, äro enligt vad de sakkunniga framhållit till allra största delen att hänföra till ämbetets verksamhet såsom överexekutor. Dessa tjänstemän hava sålunda att svara för uppsättningen av förslag till beslut i mål om lagsökning, verkställighet av domar, utmätning, kvarstad, skingringsförbud, reseförbud, avhysning och annan handräckning.

Härjämte hava notarierna att själva utarbета eller i första hand granska av kanslisterna uppsatta förslag till beslut om förvandling av straff och till protokoll, skrivelser och köpebrev i ärenden angående exekutiva auktioner. Vidare granska notarierna vissa handlingar, hörande till ärenden rörande förenings- och firmaregistren. Ävenså meddela de kommunikationsresolutioner, till vilka förslag — å fastställda formulär — i allmänhet uppsättas av kanslister, varefter förslagen granskas av notarierna. Kommunikationsresolutionerna fördelas i regel så mellan de båda notarierna, att de turvis varannan dag meddela dylika resolutioner. I vissa av nu angivna ärenden föredraga notarierna vid behov handlingarna för underståthållaren och sekreteraren.

De sakkunniga. Enligt de sakkunnigas mening böra notarierna i överståthållarämbetets kansli även vid den nu tillämnade löneregleringen jämföras med länsnotarie av 1:a klass i Stockholms län och sålunda inordnas i lönegraden B 24, enligt vilken lönen å G-ort utgör lägst 7,668 och högst 9,060 kronor, var till skulle komma sportelersättning.

Yttranden. *Överståthållarämbetet* har ej framställt erinran mot de sakkunnigas förslag på denna punkt.

Statskontoret har framhållit att notariernas arbetsuppgifter syntes vara jämförliga med de uppgifter, som åläge länsnotarier av 1:a klass, samt att den föreslagna placeringen i lönegrad alltså syntes vara befogad.

**Departements-
chefen.** I enlighet med vad sålunda föreslagits tillstyrker jag att notarierna i överståthållarämbetets kansli placeras i lönegraden B 24. På sätt jag i det föregående anfört förordar jag dessutom särskilda lönetillägg åt de nuvarande innehavarna av notariebefattningarna såsom kompensation för mistade sportelinkomster.

Kanslisterna. Av de fyra kanslisterna i överståthållarämbetets kansli handhar, enligt vad de sakkunniga meddelat, en diariet över utsökningsärenden m. m. samt det s. k. depositionsdiariet. Denne tjänsteman är tillika kommissionär hos överståthållarämbetet. En kanslist för diariet över ärenden rörande firmor, ekonomiska föreningar och släktnamn m. m. En tredje kanslist för ekonomidiarium samt diarium över byggnadsärenden. Denne kanslist biträder jämväl sekreteraren med uppsättande av mindre skrivelser samt ordnar ämbetets registratur och brevsamling. Slutligen handhar en kanslist överståthållarämbetets kanslis kassaförvaltning och för kansliets räkenskaper. Kanslisterna ombesörja var för sig expediering av de ärenden, som höra till de av dem förda diarierna.

Enligt 1902 års löneregleringskommittés den 11 maj 1923 avgivna förslag till lönereglering för länsstyrelsernas personal skulle landskanslisterna och landskontoristerna, med vilka kanslisterna i överståthållarämbetets kansli jämfördes vid den av 1920 års riksdag för de sistnämnda beslutade löneregleringen, hänföras till lönegraden B 8 (nuvarande B 15). Landsstatslönesakkunniga förordade i sitt utlåtande den 30 september 1924 en uppdelning av landskanslist- och landskontoristgraden i befattningar av en högre och en lägre klass, av vilka den högre eller 1:a klassen enligt de sakkunnigas mening borde hänföras till lönegraden B 10 (nuvarande B 17) och den lägre eller 2:a klassen till lönegraden B 8 (nuvarande B 15).

I propositionen nr 183/1925 följdes härutinnan löneregleringskommitténs förslag, vilket även av riksdagen godkändes. Samtliga landskanslist- och landskontoristtjänster hava sålunda från och med den 1 juli 1925 inordnats i lönegraden B 15.

De sakkunniga hava ansett kanslisterna i överståthållarämbetets kansli lämpligen böra i likhet med landskanslister och landskontorister hänföras till lönegraden B 15. Deras lön å G-orten Stockholm skulle härigenom komma att utgöra lägst 4,350, högst 5,676 kronor.

De sakkunnigas förslag på nu förevarande punkt har av såväl överståthållarämbetet som statskontoret lämnats utan erinran.

I en till överståthållarämbetet ingiven och med ämbetets förenämnda utlåtande till Kungl. Maj:ts överlämnad skrift har en av kanslisterna hemställt att den av honom innehavda tjänsten måtte hänföras till lönegraden B 21. Vidare hava samtliga kanslister i överståthållarämbetets kansli samt därstädes anställda kvinnliga biträden i en till mig ställd skrivelse, under hänvisning bland annat till en redogörelse för dem åliggande göromål, gjort framställning om beredande åt såväl kanslisterna som de kvinnliga biträdena av en bättre löneställning än den av de sakkunniga föreslagna.

Då såväl landskanslister som landskontorister vid länsstyrelserna, med vilka befattningshavare kanslisterna i överståthållarämbetets kansli före den nya löneregleringen för länsstyrelserna varit likställda, numera hänförts till lönegraden B 15, synes mig en högre löneställning icke böra ifrågasättas för nu förevarande tjänstemän. Jag tillstyrker alltså de sakkunnigas av de hörda myndigheterna biträdda förslag på denna punkt.

I staten för överståthållarämbetets kansli äro för närvarande uppförda ett kvinnligt biträde av 2:a graden och två kvinnliga biträden av 1:a graden.

Förstnämnda befattningshavare ombesörjer, enligt vad de sakkunniga meddelat, expeditionsgöromål hörande till fäng- och handräckningsdiarierna, vilka diarier jämväl föras av henne. Bitrådet verkställer vidare registrering av diarier och handhaver expedierandet av vederhäftighetsbevis samt kansliets post.

De två kvinnliga biträdena av 1:a graden verkställa utskrifter av utslag, resolutioner, protokoll och förekommande skrivelser, uppsätta anslagslistor samt föra anslagsbok över vissa ärenden, hörande till utsokningsdiariet. De kollationera därjämte handlingar som inlämnats för vidimation och utsända kallelser till förekommande exekutiva auktioner.

Vid 1925 års lönereglering för länsstyrelserna blevo i enlighet med löneregleringskommitténs och landsstatslönesakkunnigas förslag de kvinnliga biträdena därstädes hänförda, de till den högre lönegraden hörande till lönegraden B 7 under benämningen kansli- eller kameralbiträden och de till den lägre graden hörande till lönegraden B 4 under benämningen kontorsbiträden. Vid den allmänna civilförvaltningen i övrigt förekomma enligt nu gällande tjänsteförteckning befattningarna kansliskrivare i lönegraden

B 11, kanslibitråde i lönegraden B 7, kontorsbiträde i lönegraden B 4 och skrivbiträde i lönegraden B 2. De förutvarande kvinnliga biträdena av 2:a, respektive 1:a graden hava i allmänhet efter löne regleringen hänförs, de förra såsom kanslibitraden till lönegraden B 7 och de senare såsom kontorsbitraden till lönegraden B 4.

De sakkunniga. I fråga om de kvinnliga biträdena inom överståthållarämbetets kansli — vilkas avlöningsförmåner år 1920 ansågos böra bestämmas i enlighet med den då senast genomförda regleringen av de kvinnliga biträdenas vid statens verk och myndigheter avlöningsförmåner i allmänhet — hava de sakkunniga ansett samma princip nu böra tillämpas. Enligt de sakkunnigas förslag skulle sålunda det kvinnliga biträdet av 2:a graden under benämningen *kanslibitråde* uppföras i lönegraden B 7 (lön å G-ort lägst 2,832, högst 3,486 kronor) och de två biträdena av 1:a graden under benämningen *kontorsbitraden* i lönegraden B 4 (lön å G-ort lägst 2,364 och högst 2,988 kronor). För möjliggörande, därest sådant eventuellt framdeles skulle anses påkallat, av en nedflyttning utav någon av ifrågavarande befattningar till skrivbiträdesgraden syntes därjämte — på sätt förfarits bland annat beträffande länsstyrelserna — i förteckningen över tjänster i överståthållarämbetets kansli böra införas befattningen skrivbiträde i lönegraden B 2. Någon kansliskrivarbefattning i lönegraden B 11 syntes icke böra ifrågasättas till inrättande vid överståthållarämbetets kansli.

Yttranden. I nu förevarande hänseende har de sakkunnigas förslag icke blivit föremål för anmärkning från överståthållarämbetets eller statskontorets sida.

Departementschefen. De sakkunnigas förslag beträffande placering å löneskalan av de hittillsvarande kvinnliga biträdestjänsterna överensstämmer med 1925 års riksdags beslut i fråga om motsvarande befattningar vid länsstyrelserna. Jag biträder detta förslag.

Vaktpersonal. Vad slutligen beträffar de båda vaktmästarna vid överståthållarämbetets kansli fingo dessa sina avlöningsförmåner bestämda genom den av 1918 års lagtima riksdag beslutade allmänna löne regleringen för vaktmästare och med dem jämförliga befattningshavare. På grund härav vidtogs år 1920 icke någon ändring i löneställningen för vaktmästarna vid överståthållarämbetets kansli.

Inom den allmänna civilförvaltningen hava vid den sist genomförda löne regleringen de med vaktmästargöromål sysselsatta befattningshavarna i allmänhet under benämningen expeditionsvakter hänförs till lönegraden B 5. Vid vissa verk förekommer jämväl befattningen förste expeditionsvakt med placering i lönegraden B 7.

Vad angår länsstyrelserna föreslago landsstatslönesakkunniga i sitt utlåtande den 30 september 1924, att en av de vid varje länsstyrelse för vaktmästargöromål anställda ordinarie tjänstemännen skulle tilldelas ställningen av förste expeditionsvakt (lönegraden B 7) under det att för de övriga —

en eller flera vid varje länsstyrelse — borde avses befattningen expeditionsvakt (lönegraden B 5). Kungl. Maj:ts i enlighet härmed framställda förslag vann riksdagens bifall.

De sakkunniga hava anfört att det på grund av vad de inhämtat rörande vaktmästarsysslorna vid överståthållarämbetets kansli syntes dem befogat att även vid nämnda kansli den ena vaktmästaren tilldelades tjänste- och löneställning såsom *förste expeditionsvakt*, under det att den andra vaktmästar-tjänsten syntes böra inordnas i *expeditionsvaktsgraden*. De sakkunniga.

Lönen (å G-ort) skulle i enlighet härmed bliva, för förste expeditionsvakten lägst 2,832, högst 3,486 kronor samt för expeditionsvakten lägst 2,520, högst 3,144 kronor.

De sakkunnigas förevarande förslag, som biträts av de hörda myndigheterna, vill jag för min del tillstyrka. Departements-
chefen.

De sakkunniga hava ansett, att de i avlöningsreglementet den 22 juni 1921 (nr 451) meddelade särskilda avlöningsbestämmelserna, med däri senare vidtagna ändringar, med vissa angivna undantag kunde tillämpas även i fråga om tjänstemännen i överståthållarämbetets kansli. Särskilda
avlönings-
bestäm-
melser.

I avseende härå hava de sakkunniga anfört följande: De sak-
kunniga.

De sakkunniga ville till en början erinra, hurusom genom Kungl. Maj:ts brev den 12 juni 1925 angående fastställande av ordinarie stat för befattningshavare vid länsstyrelserna m. m. i enlighet med riksdagens beslut föreskrivits bland annat, att utöver vad i 3 § av nyssnämnda avlöningsreglemente stadgades och utan hänsyn till vad i sagda författningsrum funnes däremot stridande skulle i fråga om befattningar vid länsstyrelse gälla, att med annan tjänst än landssekreterar-, landskamrerar- eller länsassessorsbefattning kunde under den i 2 mom. av berörda 3 § i avlöningsreglementet angivna förutsättning förenas *tjänst å kommunens* stat. En föreskrift av denna innebörd återfunnes ock bland de villkor och bestämmelser, som genom kungörelsen den 9 juli 1920 (nr 561) vore meddelade för åtnjutande av de från och med år 1921 fastställda avlöningsförmånerna för befattningshavare vid överståthållarämbetets kansli. De sakkunniga ansåge intet hinder böra möta för att enahanda medgivande finge gälla även efter genomförandet av den nu förevarande löneregleringen. Förening av
tjänster.

Genom Kungl. Maj:ts ovanberörda brev den 12 juni 1925 hade tillika, med stöd av riksdagens beslut, stadgats att vid tillämpning i fråga om befattningshavare vid länsstyrelserna av de i 13 § 3 mom. 1 punkten i avlöningsreglementet givna bestämmelserna om tjänstemans förflyttningsskyldighet skulle med uttrycket »det verk, han tillhör eller varunder han lyder», förstås landsstaten i allmänhet utan begränsning till det egna länet. Förflyttningsskyldighet.

Någon liknande föreskrift syntes icke böra meddelas beträffande tjänstemännen i överståthållarämbetets kansli.

Det borde emellertid erinras, att enligt ovanberörda nu gällande villkor och bestämmelser för åtnjutande av de från och med år 1921 fastställda avlöningsförmånerna för befattningshavare vid överståthållarämbetets kansli sådan befattningshavare skulle, med bibehållande av den tjänstegrad och den avlöning han innehade, vara pliktig att, när helst så av Kungl. Maj:t pröva-

des lämpligt, låta sig förflyttas till annan befattning inom statsförvaltningen i Stockholm. I enlighet härmed ansågo sig de sakkunniga böra förorda, att visserligen icke någon förflyttning till annan tjänstgöringsort, på sätt i avlöningsreglementets 13 § 3 mom. I punkten avsåges, borde ifrågakomma för befattningshavare vid överståthållarämbetets kansli, men att dylik befattningshavare alltfört skulle vara förpliktad att låta sig förflyttas till annan befattning inom statsförvaltningen i Stockholm.

Avlönings-
förstärkning
m. m. vid
tjänstledighet.

Vid tjänstledighet för sekreteraren eller notarie i överståthållarämbetets kansli på grund av sjukdom eller av annan anledning syntes — på sätt föreskrivits rörande landssekreterare och landskamrerare — i fråga om sekreterarens rätt att uppbära avlöningsförstärkning och sekreterarens eller notaries rätt att uppbära för honom eventuellt fastställt personligt lönetillägg böra gälla de särskilda bestämmelser, som av Kungl. Maj:t i sådant hänseende meddelades.

Likaledes borde, i överensstämmelse med vad som föreskrivits i fråga om ersättning till vikarie för nyssnämnda avdelningschefer vid länsstyrelserna, beträffande dylik ersättning till vikarie för sekreteraren i överståthållarämbetets kansli böra gälla de särskilda föreskrifter, som Kungl. Maj:t kunde finna gott meddela utöver de i 19 § uti avlöningsreglementet givna bestämmelserna.

Avlöningsför-
stärkning m. m.
vid förflyttning.

I detta sammanhang torde jämväl böra erinras, att beträffande landssekreterare och landskamrerare särskilda föreskrifter meddelats till ordnande av frågan om sådana befattningshavares rätt att i händelse av förflyttning tillgodonjuta avlöningsförstärkning och personligt lönetillägg (se riksdagens skrivelse 333/1925, sid. 18). De sakkunniga föreställde sig, att dessa bestämmelser kunde — utan att något direkt beslut från riksdagens sida föreläge — analogivis tillämpas även för det fall, att förflyttning skulle ifrågakomma för antingen sekreteraren eller annan till personligt lönetillägg berättigad tjänsteman vid överståthållarämbetets kansli.

Yttranden.

De sakkunnigas förslag beträffande särskilda avlöningsbestämmelser för befattningshavare i överståthållarämbetets kansli har icke blivit föremål för erinran i de av myndigheterna avgivna yttrandena.

Departements-
chefen.

Mot vad de sakkunniga i nu berörda hänseenden föreslagit har jag icke annat att erinra än vad som följer av min ståndpunkt beträffande frågan om avlöningsförstärkning åt sekreteraren. Dock synes uttrycklig föreskrift böra meddelas angående avlöningsförmåner för sekreteraren och notarierna vid förflyttning till annan tjänst. I anslutning till vad för landssekreterare och landskamrerare i motsvarande avseende bestämdes vid 1925 års riksdag och med iakttagande av att avlöningsförstärkning enligt mitt förslag icke skulle utgå till sekreteraren, synes en dylik föreskrift böra erhålla den innebörd att, om förflyttningen sker efter ansökan eller på grund av något tjänstemannens förfarande i tjänsten, tjänstemannen förpliktas avstå med den tidigare tjänsten möjligen förenat personligt lönetillägg. Sker åter förflyttningen utan tjänstemannens eget förvällande, bör han bibehållas vid den rätt till personligt lönetillägg, som han må hava ägt vid den tidigare tjänsten.

I enlighet med vad de sakkunniga föreslagit torde även vid löneregleringen för tjänstemännen i överståthållarämbetets kansli böra tillämpas den anordning med s. k. övergångslön, som vid nyreglerade verk föranletts av övergången till efterskottsutbetalning av hela avlöningen.

Övergångs-
lön.

Beträffande pensionsförhållanden hava de sakkunniga framhållit att efter genomförandet av den tillämnade löneregleringen i fråga om här omhandlade tjänstemän komme att i pensionshänseende gälla enahanda bestämmelser som för övriga befattningshavare i motsvarande lönegrader vid nyreglerade verk inom den allmänna civilförvaltningen. Därest ny civil tjänstepensionslag bleve antagen, syntes densamma sålunda böra tillämpas även beträffande tjänstemännen i överståthållarämbetets kansli.

Pensions-
förhållanden.

Enligt vad chefen för finansdepartementet meddelat kommer frågan om antagande av ny civil tjänstepensionslag icke att föreläggas innevarande års riksdag. Vid sådant förhållande komma för ifrågavarande befattningshavare fortfarande tillsvidare att gälla bestämmelserna i 1907 års lag angående civila tjänst innehavares rätt till pension, dock med iakttagande av de kompletterande stadganden av provisorisk natur, vilka meddelats genom kungörelsen den 29 juni 1921 (nr 456) med bestämmelser för vissa tjänstemän vid statsdepartement och andra till den civila statsförvaltningen hörande verk i fråga om rätt till pension jämte däri sedermera gjorda ändringar.

Departements-
chefen.

I nu gällande stat för överståthållarämbetets kansli finnes såsom förut nämnts upptaget ett belopp av 5,600 kronor för extra biträden och vikariatsersättningar m. m.

Icke-ordina-
rie personal.

De sakkunniga hava anfört att det, såsom skett beträffande länsstyrelserna, syntes böra ankomma på överståthållarämbetet att verkställa utredning rörande det behov av icke-ordinarie personal hos ämbetet, som kunde vara för handen efter löneregleringens genomförande, samt beträffande beloppet av de anslagsmedel, som för avlönande av sådan personal borde stå till förfogande. I frågans nuvarande läge hade de sakkunniga — under erinran hurusom i årets statsverksproposition, femte huvudtiteln, punkt 97, förslag framlagts om höjning av motsvarande för länsstyrelserna senast anvisade anslagsbelopp — ansett sig böra förorda, att till avlöningar till icke-ordinarie befattningshavare m. m. vid överståthållarämbetets kansli skulle för budgetåret 1926—1927 avses ett till 11,200 kronor förhöjt belopp.

De sakkunniga.

Efter löneregleringens genomförande böra givetvis avlöningarna till icke-ordinarie personal avpassas efter de grunder som i sådant hänseende gälla för befattningshavare vid nyreglerade verk. Av införskaffade uppgifter framgår emellertid att den nuvarande anslagsposten å 5,600 kronor

Departements-
chefen.

till extra biträden och vikariatsersättningar m. m. i avsevärd mån åtgår till bestridande av ersättningar under vikariat. Därest, såsom jag har för avsikt att i enlighet med de sakkunnigas förslag förorda, en särskild anslagspost till vikariatsersättningar upptages i staten för överståthållaräm-
betets kansli, synes mig någon höjning av nu förevarande anslagspost icke behöva äga rum. Jag tillstyrker alltså att ett belopp av 5,600 kronor i avlöningsstaten beräknas till avlöningar till icke-ordinarie befattningshavare m. m.

Stat- och
kostnads-
beräkning.

I gällande riksstat är under femte huvudtiteln, rubriken överståthållar-
ämbetet, uppfört ett ordinarie obetecknat anslag till belopp av 95,722 kronor. Detta belopp är fördelat på följande anslagsposter:

Stat för överståthållaren	kronor	9,000: —
» » underståthållaren	»	7,000: —
» » överståthållarämbetets kansli	»	40,300: —
Övriga utgifter (hyresersättning m. m.)	»	39,422: —
		<hr/>
	Summa kronor	95,722: —

Av den nu föreslagna löne regleringen påverkas endast den för överståt-
hållarämbetets kansli avsedda posten å 40,300 kronor, motsvarande slut-
summan i nu gällande stat för kansliet.

De sakkunniga.

De sakkunniga hava vid bifall till sitt löne regleringsförslag beräknat
avlöningsarna till den ordinarie personalen vid överståthållarämbetets kansli
enligt avlöningsreglementets bestämmelser till 67,000 kronor. Härutöver
borde avses till *vikariatsersättningar* 2,000 kronor, vartill komme *avlönings-
förstärkning till sekreteraren* 1,500 kronor samt *avlönningar till icke-ordinarie
befattningshavare m. m.*, enligt de sakkunnigas förslag 11,200 kronor. Sammanlades dessa belopp, erhöles en slutsumma av 81,700 kronor. Den erforderliga ökningen av anslagsmedel till överståthållarämbetets kansli skulle sålunda uppgå till (81,700 — 40,300) 41,400 kronor.

I enlighet med dessa beräkningar hava de sakkunniga framlagt förslag
till stat, slutande å ett belopp av 81,700 kronor.

Vid avgivande av sitt statförslag hava de sakkunniga, enär varken den före-
slagna övergångslönen eller de ifrågasatta personliga lönetilläggen för sekre-
teraren och notarierna skulle uppgå till något mera betydande belopp, ansett
det icke vara nödvändigt att låta staten för överståthållarämbetets kansli
betungas med särskilda anslagsposter för berörda ändamål, helst som över-
gångslönen hade karaktären av engångsutgift samt behovet av medel till
de personliga lönetilläggen skulle år för år minskas för att efter nioårs-
periodens förlopp helt bortfalla. De sakkunniga ville fördenskull för sin
del förorda att — i likhet med vad tidigare stundom plägat ske — över-
gångslönen och lönetilläggen måtte få utgå från det anslagsbelopp, som i
staten uppfördes till avlöningar till ordinarie tjänstemän. Någon höjning
av denna anslagspost för nu angivna ändamål syntes knappast erfordras.

Med anledning av vad sålunda föreslagits beträffande stat för överståthållarämbetets kansli har statskontoret anført följande. Statskontoret.

Vid beräkning av *avlöningsgarna till den ordinarie personalen* syntes de sakkunniga hava utgått från de lönebelopp, som med hänsyn till de nuvarande befattningshavarnas tjänstår skulle tillkomma en var av dem. Därest emellertid — såsom vanligen plägade ske vid beräkning av anslagsbehov för avlöningar till befattningshavare å viss lönestat — till grund för beräkningen lades lönebeloppen i näst högsta löneklassen inom respektive lönegrader, dock att för kvinnliga befattningshavare, vilka ju ej kunde erhålla högsta löneklassen, beräknades en klass lägre än den näst högsta, erhöles ett något lägre belopp eller 64,620 kronor.

Från anslagsposten för avlöningar till ordinarie tjänstemän skulle enligt de sakkunnigas förslag utgå dels den s. k. *övergångsavlöningen*, beräknad till omkring 3,400 kronor, och dels *de personliga lönetilläggen*. De sakkunniga hade ansett, att någon höjning av berörda anslagspost icke erfordrades för dessa utgifter. — Det syntes icke vara något att erinra mot att övergångsavlöningen utginge från denna förslagsvis beräknade anslagspost, vilken härför knappast syntes behöva höjas. De personliga lönetilläggen, som komme att utgå under nio år och vilka åtminstone under de första åren syntes komma att uppgå till avsevärda belopp, syntes däremot knappast böra bestridas från anslagsposten för avlöningar till ordinarie tjänstemän, utan borde en särskild post — förslagsvis 10,000 kronor — härför upptagas i staten.

I enlighet med vad statskontoret föreslagit torde anslagsposten till avlöningar till ordinarie tjänstemän böra beräknas till 64,620 kronor, vilket belopp dock för jämnande av statens slutsumma synes kunna avrundas till 64,400 kronor. Departementa-
chefen.

På sätt statskontoret hemställt förordar jag vidare att i staten upptages en särskild anslagspost till bestridande av personliga lönetillägg åt sekreteraren och notarierna. Denna post torde förslagsvis kunna beräknas till 10,000 kronor. Däremot blir med den ståndpunkt jag intagit beträffande förslaget om avlöningsförstärkning till sekreteraren någon anslagspost för sådan förstärkning icke erforderlig.

I enlighet härmed och med iakttagande av vad jag i det föregående anført beträffande medel till avlöande av icke-ordinarie personal skulle staten för överståthållarämbetets kansli erhålla följande utseende:

Stat.	Kronor.
Avlöningar till ordinarie tjänstemän, förslagsanslag	64,400
Vikariatsersättningar, förslagsanslag	2,000
Personliga lönetillägg till sekreteraren och notarier, förslagsanslag ...	10,000
Avlöningar till icke-ordinarie befattningshavare m. m.	5,600
Summa kronor	82,000

Anslagsökningen skulle vid bifall till mitt förslag utgöra (82,000 — 40,300) 41,700 kronor. Det ordinarie anslaget till överståthållarämbetet, nu 95,722 kronor, skulle alltså behöva höjas med nämnda belopp 41,700 kronor till 137,422 kronor. Då i anslaget skulle ingå vissa poster av förslagsanslags natur, lär det emellertid vara erforderligt att uppföra beloppet i sin helhet såsom nytt anslag med beteckningen förslagsanslag.

Vid bedömning av den kostnad för statsverket, som det förordade förslaget skulle medföra, bör tagas i betraktande att utgiftsminskning kan beräknas uppkomma å femte huvudtitelns anslag till ålderstillägg med omkring 8,500 kronor, till tillfällig löneförbättring med 5,300 kronor och till tillfälliga lönetillägg åt vissa vaktmästare och med dem jämförliga befattningshavare med 600 kronor eller tillhoppa 14,400 kronor. Tages hänsyn till dessa besparingar skulle anslagsökningen kunna beräknas till (41,700 — 14,400) 27,300 kronor. Härtill kommer emellertid den engångsutgift å omkring 3,400 kronor som skulle krävas för utbetalning av s. k. övergångslön. Å andra sidan bör uppmärksammas dels att statsverket i samband med löneregleringen skulle beredas en inkomst genom de indragna sportlerna, dels att det beräknade beloppet till personliga lönetillägg åt vissa befattningshavare kommer att successivt minskas för att efter nio år helt försvinna, dels ock slutligen att viss besparing kommer att uppstå å anslaget till dyrtidstillägg¹ därigenom att dyrtidstillägg till ifrågakvarande befattningshavare för framtiden kommer att utgå enligt de för nyreglerade verk gällande grunderna.

Den föreslagna löneregleringen torde böra träda i kraft med ingången av budgetåret 1926—1927.

II. Vissa övriga anslagsfrågor.

Jag ber nu att få till behandling upptaga de av mig förut omnämnda frågorna angående anslag till ålderstillägg samt för tillfälliga lönetillägg åt vissa vaktmästare och med dem jämförliga befattningshavare.

Ålderstillägg. Femte huvudtitelns ordinarie förslagsanslag till ålderstillägg var i riksstaten för budgetåret 1923—1924 upptaget till 600,000 kronor. För budgetåret 1924—1925 blev anslaget med hänsyn till då tillgängliga belastningssiffror höjt till 650,000 kronor.

Enligt riksräkenskapsverkets budgetredovisning uppgingo utgifterna från anslaget under budgetåret 1923—1924 till omkring 675,000 kronor. Trots denna belastning ansågs emellertid anslaget, på grund av den vid 1925 års riksdag genomförda löneregleringen för befattningshavare vid länsstyrelserna, för budgetåret 1925—1926 kunna väsentligt nedsättas. Minskningen i utgifter till följd av nyssnämnda lönereglering beräknades till omkring 125,000 kronor, och det erforderliga beloppet beräknades på grund härav till (675,000 — 125,000) 550,000 kronor. Med sistnämnda belopp är anslaget för nu löpande budgetår uppfört i riksstaten.

Därest i enlighet med vad i statsverkspropositionen föreslagits lönerogleringar från och med nästa budgetår genomföras för förste provinsialläkare och provinsialläkare, för tjänstemän vid statsmedicinska anstalten och vid barnmorskeläroanstalterna samt vid bifall till den nu föreslagna lönerogleringen för överståthållarämbetets kansli, torde ytterligare en avsevärd nedsättning i förevarande anslag kunna äga rum, förslagsvis med

110,000 kronor. Anslaget skulle följaktligen för nästa budgetperiod kunna upptagas till (550,000 — 110,000) 440,000 kronor. Till sistnämnda belopp har anslaget preliminärt beräknats i riksstaten.

Under de senaste budgetåren hava till tillfälliga lönetillägg åt vissa vaktmästare och med dem jämförliga befattningshavare vid oreglerade verk under femte huvudtiteln varit uppförda extra förslagsanslag. Anslag för detta ändamål är i nu gällande riksstat uppfört med 9,500 kronor.

Vid anmälan i statsverkspropositionen (femte huvudtiteln, punkten 111) av frågan om beräkning av medel för ändamålet under nästkommande budgetår anförde jag, att därest löneroglering i enlighet med av mig framlagt förslag genomfördes för befattningshavare vid statsmedicinska anstalten anslaget i fråga syntes kunna nedsättas till förslagsvis 1,000 kronor. Samtidigt framhöll jag emellertid att anslaget syntes kunna helt uteslutas ur riksstaten, om löneroglering komme till stånd för vissa befattningshavare vid överståthållarämbetet. I avvaktan på proposition i sistnämnda ämne blev anslaget i riksstatsförslaget preliminärt beräknat till 1,000 kronor.

Vid bifall till det lönerogleringsförslag som jag nu tillstyrkt blir något anslag för tillfälliga lönetillägg åt vaktmästare icke erforderligt under femte huvudtiteln. Kungl. Maj:t torde därför böra giva riksdagen tillkänna, att proposition angående sådant anslag icke kommer att avlätas till innevarande års riksdag.

Under återopande av vad jag i det föregående i skilda hänseenden anförte och med erinran att i statsverkspropositionen till innevarande års riksdag (Utgifterna. För flera huvudtitlar gemensamma frågor, punkten 1) framställning gjorts om bemyndigande för Kungl. Maj:t bland annat att i den vid avlöningsreglementet fogade tjänsteförteckningen vidtagna de ändringar, som föranledas av riksdagens genom fastställande av vederbörande personalstater eller eljest meddelade beslut, får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att

dels besluta att avlöningsreglementet den 22 juni 1921 (nr 451, jfr 1925 nr 270) för befattningshavare vid statsdepartement och vissa andra verk, tillhörande den civila statsförvaltningen, skall från och med den 1 juli 1926 med nedan angivna undantag äga tillämpning å befattningshavare vid överståthållarämbetets kansli, samt att i samband därmed de vissa av nämnda befattningshavare tillkommande sportler skola till statsverket indragas;

dels bestämma antalet ordinarie befattningar i överståthållarämbetets kansli på följande sätt:

Tillfälliga lönetillägg åt vissa vaktmästare och med dem jämförliga befattningshavare.

Hemställan.

	B e f a t t n i n g.	Lönegrad.
1	sekreterare	B 30
2	notarier	B 24
4	kanslistor	B 15
1	förste expeditionsvakt	B 7
1	kanslibiträde	B 7
1	expeditionsvakt	B 5
2	kontorsbiträden	B 4

dels besluta, att utöver vad i 3 § av avlöningsreglementet stadgas och utan hänsyn till vad i sagda författningsrum finnes däremot stridande skall gälla, att med annan tjänst i överståthållarämbetets kansli än sekreterartjänsten må under den i 2 mom. av berörda 3 § i avlöningsreglementet angivna förutsättning kunna förenas tjänst å kommuns stat;

dels föreskriva, att i stället för vad i 13 § 3 mom. 1 punkten i avlöningsreglementet är stadgat därom, att tjänsteman skall vara underkastad förflyttning till annan tjänstgöringsort eller till annan befattning vid det verk han tillhör eller varunder han lyder, skall gälla, att befattningshavare i överståthållarämbetets kansli skall vara skyldig att låta sig förflyttas till annan befattning inom statsförvaltningen i Stockholm;

dels godkänna följande bestämmelser:

a) Beträffande sekreteraren och notarie i överståthållarämbetets kansli skall gälla, att därest sådan tjänsteman övergår till den nya lönestaten och hans sammanlagda avlöning, tillfällig löneförbättring däri inbegripen, i medeltal under åren 1921—1925 jämte under samma tid i medeltal uppburna sportler överstiger vederbörandes avlöning för budgetåret 1926—1927, han skall äga uppbära personligt lönetillägg motsvarande berörda överskott, dock högst 5,400 kronor för år räknat, med iakttagande att det sålunda bestämda särskilda lönetillägget skall avskrivas: med en niondel från och med den 1 juli 1927, med ytterligare en niondel å det ursprungliga beloppet från och med den 1 juli 1928 o. s. v., så att hela beloppet är avskrivet med utgången av juni månad 1935.

Förutom genom nu nämnda successiva avskrivning skall berörda särskilda personliga lönetillägg minskas i den mån tjänstemannens avlöning till följd av uppflyttning till högre löneklass ökas utöver den i föregående stycke angivna sammanlagda avlöningen omedelbart efter övergången till den nya lönestaten.

Vid tjänstledighet för sekreteraren eller för notarie i överståthållarämbetets kansli på grund av sjukdom eller av annan anledning skola i fråga om rätt att åtnjuta eventuellt fastställt personligt lönetillägg gälla de särskilda bestämmelser, som av Kungl. Maj:t i sådant hänseende meddelas.

b) Beträffande befattningshavares avlöningsförmåner vid förflyttning till annan tjänst skola i fråga om sekreteraren och notarie i överståthållarämbetets kansli följande särskilda föreskrifter lända till efterrättelse.

Förflyttas sekreteraren eller notarie efter egen ansökan eller, utan sådan ansökan, på grund av något tjänstemannens förfarande i tjänsten, till befattning inom samma eller lägre lönegrad, skall han frånträda det av honom i den tidigare tjänsten möjligen uppburna personliga lönetillägget.

Varder tjänsteman, om vilken nu är fråga, utan egen ansökan och utan något sitt förvällande förflyttad till tjänst inom samma eller lägre lönegrad, skall han bibehållas vid den rätt till personligt lönetillägg, som han i den tidigare tjänsten ägt åtnjuta;

dels besluta, att där ordinarie tjänsteman vid överståthållarämbetets kansli, å vilken ovan nämnda avlöningsreglemente kommer att från och med den 1 juli 1926 äga tillämpning, enligt hittills gällande bestämmelser ägt uppbära någon del av avlöningen — såväl i staten upptagen avlöning som tillfällig löneförbättring eller tillfälligt lönetillägg — i förskott, vid ingången av juli månad 1926 till honom skall på statsverkets bekostnad utbetalas ett belopp, motsvarande vad han skulle hava i den befattning, han vid utgången av juni månad 1926 innehar, i förskott uppburit för juli månad 1926, om de dittillsvarande avlöningsbestämmelserna då fortfarande varit gällande;

dels förklara, att övriga av riksdagen med avseende å den definitiva löneregleringen för befattningshavare vid statsdepartement med flera verk lämnade medgivanden må i tillämpliga delar gälla även beträffande befattningshavare vid överståthållarämbetets kansli;

dels godkänna följande stat för överståthållarämbetets kansli, att tillämpas från och med budgetåret 1926—1927:

Stat.	Kronor.
Avlöningar till ordinarie tjänstemän, förslagsanslag	64,400
Vikariatsersättningar, förslagsanslag	2,000
Personliga lönetillägg till sekreteraren och notarier, förslagsanslag	10,000
Avlöningar till icke-ordinarie befattningshavare m. m.	5,600

Summa kronor 82,000

dels medgiva, att kostnaderna för ovanberörda förskottsutbetalning vid ingången av juli månad 1926 må bestridas av den i staten för överståthållarämbetets kansli upptagna anslagsposten för avlöningar till ordinarie tjänstemän;

dels under femte huvudtiteln, med uteslutande av det under avdelningen överståthållarämbetet och landsstaten uppförda ordinarie anslaget till överståthållarämbetet, under samma avdelning med oförändrad rubrik uppföra ett ordinarie förslagsanslag av ..... kronor 137,422;

dels ock under femte huvudtiteln, avdelningen diverse, nedsetta det ordinarie förslagsanslaget till ålderstillägg, nu 550,000 kronor, med 110,000 kronor till ..... kronor 440,000.

Vidare får jag hemställa,

att Kungl. Maj:t måtte giva riksdagen tillkänna att Kungl. Maj:t icke kommer att till nu pågående riksdag avlåta proposition i det under punkten 111 i femte huvudtiteln av statsverkspropositionen omförmälda ärendet angående anslag till beredande av tillfälliga lönetillägg åt vissa vaktmästare och med dem jämförliga befattningshavare, i följd varav medel för berörda ändamål ej vidare behöva beräknas å riksstaten för budgetåret 1926—1927.

Till vad föredragande departementschefen sålunda hemställt, däri statsrådets övriga ledamöter instämma, behagar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämna bifall samt förordnar, att proposition i ämnet av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Åke Karlholm.